

Ударътъ бѣше нанесенъ. Но тя знаеше, че съ това му дава възможность да изкаже болката си, да облекчи сърдцето си.

Славъ веднага се извърна, наведе глава замисленъ, следъ това седна върху пейката, издълбана въ стената. Скръсти рѣце, въздъхна, загледанъ въ върха на ботушитѣ си.

— Не знамъ. Никой гончия още не се е върналъ...

Госпожа Тамара седна тиха и безмълвна до него. Двамата дълго мълчаха. Най-после тя каза:

— Да бѣше приготвилъ войскитѣ за Ерикъ. Нали обеща да му помогнешъ...

— Войскитѣ отдавна вече иматъ повеля да сѣ готови.

— Защо тогава не ти поведешъ въ помощъ на императора?

Славъ буйно дигна глава, погледна майка си.

— Да ида да се бия противъ нашитѣ!

Тя сбърчи чело, сведе взоръ къмъ сплетенитѣ си рѣце.

— Тогава защо не отиде на помощъ Борилу? Ако той победи и се обърне после насреща ти? Даже и не отвърна на посланието му!

Деспотътъ скочи.

— Да не си луда? Азъ да ида на помощъ на оня убиецъ? Гдето погуби Иваница? Тоя недостойникъ! Не се засрами да се вѣнчава за вуйна си — за да стане царь! Царь! Борилъ царь! Азъ ли ще отида да закрепвамъ царството на тоя, който отне правата на Асѣновитѣ синове... Какво приказвашъ!

Госпожа Тамара остави бурята да отmine надъ главата ѝ. Следъ това тихо, упорито настоя:

— Ами добре ли е да стоишъ така между два огъня? Все единъ ще победи. Или Ерикъ или Борилъ. А и двамата не ти сѣ приятели. И на двамата отказа помощта си. Трѣбваше да помогнешъ на латинитѣ!

Госпожа Тамара каза най-сетне това, което ѝ тежеше на сърдцето.